

Arrest

nr. 285 380 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. GARGILI, die *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2015 dient de verzoekster, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 30 november 2015 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 162 296 van 18 februari 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

Op 2 april 2019 dient de verzoekster opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 juni 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de onontvankelijkheid van de aanvraag.

Bij arrest met nummer 232 262 van 5 februari 2020 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 12 maart 2020 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Op 24 februari 2021 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 september 2022 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 23 september 2022 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.02.2021 werd ingediend door:

*K. K., G. (...) (R.R. xxx)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
geboren te Kinshasa op (...).1982*

*+ minderjarig kind:
F., P. S. (...) (R.R. xxx)
Geboren te Kinshasa (...).2008 (volgens de geboorteakte (...).2010)
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)*

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokken wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van het Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste VIB werd opgestart op 23.07.2015 en werd afgesloten op 18.02.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Haar tweede VIB werd opgestart op 04.09.2019. Op 19.06.2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dit VIB als niet-ontvankelijk. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de RVV doch deze verwierp het beroep op 06.02.2020. Betrokkene verkoos echter geen vervolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 18.03.2020, verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk 7 maanden voor haar eerste VIB en iets meer dan 10 maanden voor haar tweede VIB – was ook niet van die aard dat ze

als onredelijk lang beschouwd kan worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokken beweert dat zij vreest vervolgd te worden door de Congolese autoriteiten op verdenking van deel uit te maken van de politieke beweging Bundu Dia Kongo (BDK). Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen dat zij, om haar beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dient voor te leggen. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar VIB's naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen – die als ongeloofwaardig werden bevonden – in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder verklaart betrokkene dat het betreuenswaardig zou zijn om de schoolloopbaan van haar zoon te onderbreken door hen het land van herkomst te sturen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Voor wat betreft de bewering dat haar zoon enkel Nederlands spreekt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene de Congolese nationaliteit heeft. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene tot op zekere hoogte haar zoon de Congolese taal en cultuur heeft bijgebracht. Immers, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in huiselijke sfeer of privésfeer haar zoon niet zou hebben opgevoed in haar moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheerst. Tot slot toont betrokkene ook niet aan dat haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij niet in Congo zou kunnen aansluiten op school.

Voor wat betreft de bewering dat zij en haar zoon in België sociale contacten en banden hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van hun sociale contacten maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft aldus slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene en haar zoon definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de maatschappij, zij de maatschappij niet tot overlast is, dat zij een blanco strafregister heeft en op geen enkele wijze in aanraking is gekomen met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert juli 2015 in België verblijft, dat zij deelneemt aan kerkverenigingen, dat zij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij als vrijwilliger werkt bij Vluchtelingen Ondersteuning S.-N. (...), dat zij lid is van de U. E. B. e. B. (...) en van de vzw B. M. (...) en dat zij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

Op 20 september 2022 wordt tevens aan de verzoekster een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht op 23 september 2022. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: K. K., G. (...)

geboortedatum: (...).1982
geboorteplaats: Kinshasa
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

+ minderjarig kind:

F., P. S. (...), geboren te Kinshasa op (...).2008, nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarig kind, genaamd F. P. S. (...), geboren op (...).2008, niet. Immers vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, F. P. S. (...), is het in het belang van het minderjarig kind dat het de administratieve situatie van zijn moeder volgt.

Het gezins- en familieleven : de gezinseenheid blijft behouden aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarig kind geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"II.2.1. Het eerste middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel doordat verwerende partij de beslissingen heeft genomen zonder afdoende rekening te houden met essentiële elementen in het dossier en zonder een afweging te doen tussen de belangen van verzoekster en de staat.

1. Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te tellen, te waarderen en te interpreteren. Daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd evenwel nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

“Buitengewone omstandigheden” betekent niet dat het onmogelijk is om in het buitenland de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, het feit dat het bijzonder moeilijk is, is voldoende. Er moet geen sprake zijn van overmacht.

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

2. In casu is een terugkeer voor verzoekster en haar zoon bijzonder moeilijk. Haar zoon volgt hier onderwijs op de middelbare school. Een terugkeer naar Congo louter om een aanvraag in te dienen gaat hem hoe dan ook een schooljaar kosten, omdat de beslissingstermijn een lange tijd inneemt.

In de rechtspraak wordt het verlies van een schooljaar of academiejaar ook als buitengewone omstandigheid aangenomen.

Aldus schendt verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat elke beslissing op zorgvuldige wijze voorbereid moet worden. Dit betekent dat alle voor de beslissing relevante feiten zorgvuldig moet vastgesteld worden en dat er rekening dient gehouden te worden met deze elementen (Cass. 8 april 2011, nr. 212.579.). Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat de discretionaire bevoegdheid van de overheid begrensd wordt door de redelijkheid (RvS 21 juni 2010, nr. 205.501).

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekster in onderhavige situatie terug te sturen om een verzoek in te dienen. Haar kind groeit hier op en volgt hier al jaren onderwijs. Zij zelf heeft een brede sociale omgeving die zij hier heeft opgebouwd.

Verwerende partij had dan ook een afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvragers en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvST. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden.

Verwerende partij stelt gewoonweg dat zoon van verzoekster ook onderwijs in Congo kan volgen, omdat verzoekster haar zoon tot op zekere hoogte de Congolese taal en cultuur heeft bijgebracht.

Verwerende partij gaat er evenwel ten onrechte van uit dat het kind van verzoekster zonder wezenlijke problemen school kan lopen in het Congolees onderwijs, wetende dat hij sinds zijn 7 jaar in België naar school gaat en intussen bijna 15 jaar oud is. Het verschil in onderwijs is zonder twijfel erg groot en zal ook grote gevolgen hebben voor de verdere schoolcarrière van haar zoon.

Bovendien zal hij bij een positieve beslissing terugkeren naar België en aldus opnieuw van school moeten veranderen. Derhalve gaat de schoolloopbaan van de zoon van verzoekster grondig verstoord worden waardoor hij het bijzonder moeilijk zal hebben.

Het is duidelijk dat verwerende partij zowel bij de onontvankelijkheidsbeslissing als bij het bevel om het grondgebied te verlaten het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel én het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden. Zij houdt geen rekening met de belangrijke elementen relevant aan de situatie. Daarnaast werd er duidelijk geen afweging gemaakt tussen de belangen van verzoekster en de Belgische Staat."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen. De kritiek van de verzoekster betreft immers de beoordeling van de buitengewone omstandigheden als ontvankelijkheidsvereiste voor de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat is voldaan aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

3.1.2.2. De verzoekster betoogt dat een terugkeer naar Congo voor haar en haar zoon bijzonder moeilijk is: haar zoon volgt immers onderwijs in België op de middelbare school. Een terugkeer naar Congo louter om van daar een aanvraag in te dienen gaat hem volgens de verzoekster hoe dan ook een schooljaar kosten omdat de beslissingstermijn een lange tijd inneemt. De verzoekster geeft aan dat het verlies van een schooljaar of een academiejaar in de rechtspraak als een buitengewone omstandigheid wordt aangenomen. In de bijhorende voetnoot verwijst zij naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad.

De verzoekster meent dat het niet redelijk is te oordelen dat haar zoon ook onderwijs in Congo kan volgen omdat zij hem tot op zekere hoogte “de Congolese taal” en cultuur heeft bijgebracht. Zij stelt dat de verweerder er ten onrechte vanuit gaat dat haar zoon zonder wezenlijke problemen school kan lopen in Congo, wetende dat hij sinds zijn zeven jaar in België naar school gaat en hij inmiddels bijna vijftien jaar oud is. Het verschil in onderwijs is zonder twijfel erg groot en zal volgens de verzoekster grote gevolgen hebben voor de schoolcarrière van haar zoon. Daarenboven zal hij bij een positieve beslissing terugkeren naar België en opnieuw van school veranderen, op die manier wordt de schoolloopbaan volgens de verzoekster grondig verstoord waardoor haar zoon het bijzonder moeilijk zal hebben.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder verklaart betrokkene dat het betreuenswaardig zou zijn om de schoolloopbaan van haar zoon te onderbreken door hen het land van herkomst te sturen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Voor wat betreft de bewering dat haar zoon enkel Nederlands spreekt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene de Congolese nationaliteit heeft. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene tot op zekere hoogte haar zoon de Congolese taal en cultuur heeft bijgebracht. Immers, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in huiselijke sfeer of privésfeer haar zoon niet zou hebben opgevoed in haar moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheerst. Tot slot toont betrokkene ook niet aan dat haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij niet in Congo zou kunnen aansluiten op school.”

De verzoekster betwist niet dat zij niet aantoonde dat een scholing voor haar zoon niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De verzoekster betwist evenmin dat er in Congo scholen zijn. Zij betwist ook niet dat haar kind geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. De verzoekster betwist *in se* ook niet dat zij haar zoon “de Congolese taal” en cultuur heeft bijgebracht en dat zij in de huiselijke sfeer haar moedertaal spreken. De verzoekster benadrukt wel dat haar zoon sinds zijn zeven jaar schoolloopt in België en hij inmiddels vijftien jaar oud is en het verschil in onderwijs tussen België en Congo erg groot zal zijn. De verzoekster toont evenwel niet aan dat “haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij niet in Congo zou kunnen aansluiten op school.” Het gegeven dat een terugkeer naar Congo waarbij haar minderjarige zoon school zal lopen in Congo een aanpassing zal vragen van (de verzoekster en) haar zoon wordt niet betwist, maar dit maakt nog niet dat de motieven in de eerste bestreden beslissing in dit verband kennelijk onredelijk zijn. De buitengewone omstandigheden slaan immers niet op ongemakken of aanpassingsmoeilijkheden, maar op een (*quasi*) onmogelijkheid om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen, dit is van in het land van herkomst of elders waar de vreemdeling kan verblijven. Bovendien ligt de bewijslast terzake bij de aanvrager en dus bij de verzoekster, zodat het haar toekwam om aan te tonen dat de scholing van haar zoon in België het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure (*quasi*) onmogelijk maakt.

Waar de verzoekster in de voetnoot van haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad wordt erop gewezen dat deze arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. De verzoekster toont verder niet aan dat de feiten die aan de grondslag lagen van de door haar genoemde rechtspraak, geheel vergelijkbaar zijn met de thans voorliggende gegevens.

De verzoekster verwijst verder naar haar brede sociale omgeving die zij hier heeft opgebouwd.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Voor wat betreft de bewering dat zij en haar zoon in België sociale contacten en banden hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van hun sociale contacten maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft aldus slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene en haar zoon definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt.”

En:

“De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert juli 2015 in België verblijft, dat zij deelneemt aan kerkverenigingen, dat zij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij als vrijwilliger werkt bij Vluchtelingen Ondersteuning S.-N. (...), dat zij lid is van de U. E. B. e. B. (...) en van de vzw B. M. (...) en dat zij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De verzoekster betoogt wel dat de eerste bestreden beslissing strijdig is met het evenredigheidsbeginsel, maar *in se* betwist zij niet dat “(d)e verplichting om terug te keren (...) slechts

een tijdelijke verwijdering van het grondgebied (betreft), wat niet wil zeggen dat betrokkene en haar zoon definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt."

Het standpunt van de gemachtigde dat de aangehaalde elementen met betrekking tot haar lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De verzoekster toont niet aan waarom daar in haar geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan de lange duur van het verblijf als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid ter zake. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, kan deze beoordeling niet als onredelijk, onzorgvuldig of als strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangemerkt.

De verzoekster voert aan dat de verweerder een afweging had moeten maken tussen haar belangen en die van haar zoon enerzijds en die van de Belgische Staat anderzijds, dit teneinde et evenredigheidsbeginsel te respecteren. Hierbij negeert zij echter de uitgebreide en concrete belangenafweging die uit de beide bestreden beslissingen naar voren komt.

Uit een lezing van het eerste middel komt duidelijk naar voren dat de verzoekster het niet eens is met de beoordeling die de gemachtigde heeft gemaakt betreffende de ontvankelijkheid van haar verblijfsaanvraag en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekster geeft met haar betoog blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze aan te tonen dat de beoordeling die blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen op onzorgvuldige dan wel onredelijke wijze tot stand kwam.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoekster niet toelaat te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van de artikelen 7 en 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

De verzoekster heeft ook niet aannemelijk gemaakt dat de verweerder bepaalde in de aanvraag naar voor gebrachte zaken ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht bij zijn besluit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag niet via de gewone procedure, vanuit het buitenland, kan worden ingediend. Zij toont evenmin aan dat bij de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten enig relevant gegeven ten onrechte buiten beschouwing werd gelaten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede en laatste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"II.2.1. Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM doordat er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekster en haar minderjarig kind. Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M.BOES, "Het

redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur*, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekster de facto verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privéleven te rechtvaardigen.

Onderhavige beslissing schendt artikel 8 EVRM, dit artikel bepaald in haar eerste lid dat eenieder recht heeft op de eerbiediging van zijn privéleven en gezinsleven.

Niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het EHRM, het EVRM geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T.Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het EVRM verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het EVRM het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 EVRM geschonden. '

Dat verwerende partij ook bij het nemen van haar beslissing rekening moet houden met artikel 8 EVRM (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekster en de persoonlijke, sociale banden die verzoekster heeft ontwikkeld.

Verzoekster en haar minderjarige zoon wonen hier sinds 2015 en hebben bijgevolg een ruim sociaal leven opgebouwd. Verwerende partij stelt echter dat een terugkeer eventueel tijdelijk zal zijn en dat dit geen ernstig te herstellen nadeel zal teweegbrengen.

De zoon van verzoekster is echter sinds zijn 7 jaar in België en gaat intussen naar het middelbaar. Bij een terugkeer naar Congo zal hij voor een onbepaalde periode plots van omgeving moeten veranderen. Zijn vrienden, leerkrachten zal hij allemaal moeten verlaten. Verzoekster zelf is tevens actief als vrijwilliger. Ook zij heeft een ruim sociaal leven hier.

Aldus is het niet voor betwisting vatbaar dat verwerende partij zich mengt in het privéleven van verzoekster en haar minderjarige zoon. Een inmenging in het privé- of gezinsleven dient evenwel noodzakelijk te zijn in de democratische samenleving (artikel 8,2 EVRM). Er dient een afweging

gemaakt te worden tussen de rechten van het individu en de rechten van de Staat. Om te weten hoe inzake artikel 8 EVRM deze balans gemaakt dient te worden, dient volgens het EHRM rekening gehouden te worden met (EHRM 2 augustus 2001, Boultif/Zwitserland, T. Vreemd. 2001, 333; 18 oktober 2006, Uner/Nederland, T. Vreemd. 2007, 62 en RW2008-09, 1530):

- Het belang en het welzijn van de kinderen, de moeilijkheden die de kinderen van betrokkene zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar zij uitgewezen wordt;*
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming*

Zowel bij de onontvankelijkheidsbeslissing als bij het bevel om het grondgebied te verlaten houdt verwerende partij helemaal geen rekening met deze elementen. Er werd geen afweging gemaakt van de belangen van verzoekster en de staat. In de beslissingen wordt het recht op privéleven van verzoekster én haar minderjarige zoon geschonden. Een terugkeer naar Congo zal bijzonder moeilijk zijn voor verzoekster en haar minderjarige zoon.

Gelet op de boven uiteengezette elementen is de vernietiging van de bestreden beslissing dan ook op zijn plaats."

3.2.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekster verwijst naar het hoger belang van haar minderjarige zoon en naar haar privéleven in België.

Het bestaan van een gezinsleven van de verzoekster met haar minderjarige zoon wordt door de verweerder niet betwist.

In de tweede bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van het minderjarig kind, genaamd F. P. S. (...), geboren op (...).2008, niet. Immers vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarig kind, F. P. S. (...), is het in het belang van het minderjarig kind dat het de administratieve situatie van zijn moeder volgt.

Het gezins- en familieleven : de gezinseenheid blijft behouden aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor zowel betrokkene als haar minderjarig kind geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven.”

De verzoekster betwist op zich niet dat de thans bestreden beslissingen geen inbreuk op de gezinseenheid inhouden. Zowel zij als haar minderjarige zoon dienen het grondgebied te verlaten.

De verzoekster en haar minderjarige zoon werden bovendien nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden - zij houdt dit ook niet voor - zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, zoals *in casu*, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “*fair balance*”-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 84).

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Bijzondere aandacht moet worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, aangezien het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging, vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM

12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Daarnaast volgt uit de vaste rechtspraak van het EHRM dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van (vrijwilligers)werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van (familie)relaties, etc. Ook de gewone sociale relaties behoren tot het privéleven. Of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België, betreft de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, dan wel of het privéleven in het land van herkomst kan worden uitgebouwd of voortgezet omdat de banden met dit land sterker zijn.

De Raad benadrukt tevens dat het EHRM in zijn arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

De verzoekster betoogt dat zij en haar minderjarige zoon sinds 2015 hier wonen, zodat zij een ruim sociaal leven hebben opgebouwd, waarbij zij ook actief is als vrijwilliger. Zij benadrukt dat haar zoon sinds zijn zevende in België naar school gaat en hij intussen in het middelbaar zit. De verzoekster betoogt dat haar zoon, bij een terugkeer naar Congo voor een onbepaalde periode, plots van omgeving moet veranderen en zijn vrienden en leerkrachten zal moeten verlaten. De verzoekster merkt op dat een inmenging in het privé- of gezinsleven evenwel noodzakelijk dient te zijn in een democratische samenleving. De verzoekster verwijst naar rechtspraak van het EHRM waaruit blijkt dat bij het maken van de afweging tussen de rechten van het individu en de rechten van de staat rekening moet worden gehouden met het belang en het welzijn van de kinderen, de moeilijkheden die de kinderen zouden kunnen ondervinden in het land waarnaar zij uitgewezen wordt, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming. De verzoekster voert aan dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden. Er werd volgens de verzoekster geen afweging gemaakt tussen haar belangen en die van de staat.

Vooreerst weze het nogmaals benadrukt dat de verzoekster en haar minderjarige zoon nooit gemachtigd werden tot een verblijf van meer dan drie maanden. De verzoekster houdt dit ook niet voor. Zoals terecht in de eerste bestreden beslissing werd gesteld, wist de verzoekster dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De verzoekster kon er dus niet op vertrouwen dat haar sociale relaties die zij tot heden opbouwde, zouden resulteren in een positieve verplichting voor de overheid.

In de eerste bestreden beslissing wordt verder als volgt gemotiveerd:

“Het feit dat haar kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Verder verklaart betrokkene dat het betreuenswaardig zou zijn om de schoolloopbaan van haar zoon te onderbreken door hen het land van herkomst te sturen. Echter, betrokkene heeft steeds geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Voor wat betreft de bewering dat haar zoon enkel Nederlands spreekt, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene de Congolese nationaliteit heeft. Er mag dan ook vanuit gegaan worden dat betrokkene tot op zekere hoogte haar zoon de Congolese taal en cultuur heeft bijgebracht. Immers, het lijkt zeer onwaarschijnlijk dat betrokkene in huiselijke sfeer of privésfeer haar zoon niet zou hebben opgevoed in haar moedertaal, wat toch de taal is die zij het best beheerst. Tot slot toont betrokkene ook niet aan dat haar zoon een zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij niet in Congo zou kunnen aansluiten op school.

Voor wat betreft de bewering dat zij en haar zoon in België sociale contacten en banden hebben opgebouwd, dient er opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van hun sociale contacten maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft aldus slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene en haar zoon definitief gescheiden zullen worden van hun sociale contacten, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt."

En:

"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkene sedert juli 2015 in België verblijft, dat zij deelneemt aan kerkverenigingen, dat zij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, dat zij als vrijwilliger werkt bij Vluchtelingen Ondersteuning S.-N. (...), dat zij lid is van de U. E. B. e. B. (...) en van de vzw B. M. (...) en dat zij getuigenverklaringen voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

De verzoekster heeft inderdaad elementen voorgelegd die wijzen op haar privéleven en dat van haar zoon, maar de verweerder heeft deze op een redelijke wijze beoordeeld waar wordt vastgesteld dat de verzoekster en haar zoon voor het uitoefenen van hun privéleven niet zodanig gebonden zijn aan België dat een terugkeer naar Congo uitgesloten is om volgens de gebruikelijke procedure aldaar de aanvraag in te dienen.

In de eerste bestreden beslissing heeft de verweerder immers een onderzoek gevoerd naar de vraag of er elementen werden voorgebracht die een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland in de weg zouden staan. Daarbij werd geoordeeld dat dit niet het geval is voor wat betreft de elementen inzake de integratie van de verzoekster, nu deze raken aan de gegrondheid van de aanvraag, en niet aan de ontvankelijkheid ervan. Aldus werd wel degelijk rekening gehouden met het vermeende privéleven van de verzoekster en haar zoon alvorens de tweede bestreden beslissing werd uitgevaardigd, maar werd dit niet weerhouden als beletsel om tijdelijk terug te keren.

Eén en ander is in lijn met de rechtspraak van het EHRM, volgens dewelke staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Daarnaast werd ook rekening gehouden met het hoger belang van het minderjarig kind. Uit de motieven van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verweerder oog had voor het bewaren van de gezinseenheid (zie hoger). Daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoekster niet aantoonde dat haar zoon niet in het land van herkomst school kan lopen en dat haar zoon geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is. Er wordt op gewezen dat de verzoekster steeds heeft geweten dat de scholing van haar kind plaatsvond in precair verblijf en zijn opleiding in België slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van het kind zo normaal mogelijk te laten verlopen. De verzoekster betwist niet dat zij haar zoon "*de Congolese taal*" en cultuur heeft bijgebracht en dat zij in de privésfeer haar moedertaal spreken. De verzoekster betwist evenmin dat haar zoon geen zodanige taal- en culturele achterstand zou hebben dat hij niet in Congo zou kunnen aansluiten op school.

De Raad wijst er daarnaast op dat de eerste bestreden beslissing enkel inhoudt dat de aanvraag niet-ontvankelijk is omdat de verzoekster niet heeft aangetoond dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst of het land waar zij en haar zoon kunnen verblijven, om aldaar via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag in te dienen. Een inhoudelijk onderzoek van de verblijfsaanspraken van de verzoekster dient derhalve pas plaats te vinden wanneer de verzoekster vanuit het buitenland om een inreis- en/of verblijfsrecht verzoekt, zoals voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekster gaat er met haar betoog aan voorbij dat een terugkeer niet definitief is en dat deze terugkeer wordt opgelegd teneinde te voldoen aan de wettelijke verblijfsregel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden ingediend vanuit het buitenland, zoals in de eerste bestreden beslissing wordt uiteengezet.

In casu dient te worden opgemerkt dat de verzoekster niet concreet aannemelijk maakt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het gezins- of familieleven, dan wel het in België opgebouwde privéleven, in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekster en haar minderjarige zoon enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE